

Kókuszillatú hétköznapiak

Történetek a rizsföldek
széléről

Bevezető

SZIA, FANNI VAGYOK!

Nem szeretek hosszan beszélni magamról, szakmámból adódóan is jobban szerettem mindig én kérdezni az embereket, érdeklődni felőlük, a munkájuk, a fogylétük és egyéb dolgaik iránt. Bár a későbbiekben fogs olvasni arról a hihetetlennek tűnő történetről, hogy mégis hogyan csöppentem ide, egyelőre legyen elég annyi, hogy egyszer csak Balin találtam magam.

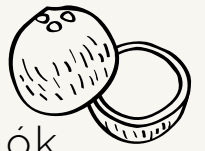
Nem terveztem meg minden részletet, nem készült színes Excel-táblázat a nagy útról, és nem tudtam, hogy lesznek napok, amikor a házi templomban bandázó csibéket kell kiterelgetni, mielőtt bármi másra sor kerülhetne.

Ez a könyv nem útikönyv. Nem is kulturális tanulmány. Nincs benne hivatalos adat, amit vizsgán be lehet vágni, és nincs benne olyan tanács, amire rá lehetne fogni: „garantáltan működik”. Ez itt történetgyűjtemény.

~~útkönyv~~

Egy szubjektív, néha kicsit túlzó, gyakran iróniával és némi szemöldökfelvonással fűszerezett nézőpont

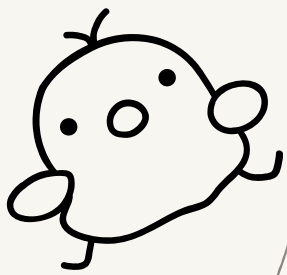

arról, milyen az élet egy szigeten, ahol a kókuszdiók többen vannak, mint a zebrák (az állatra és a gyalogátkelőre egyaránt gondolva).

Mindezek mellett fontos tudni, hogy ezek száz százalékig az én történeteim, minden megélésével, minden nevetésével, minden kérdésével, ezért nem biztos, hogy azonos mások élményeivel. Lehetnek benne apró pontatlanságok, elgépelések, vagy olyan részletek, amiket a történet kedvéért kicsit „megfűszereztem”. Sőt, az sem biztos, hogy a mi vidéki tapasztalataink teljes mértékben egyeznek azokéval, akik a sziget fővárosa közelében élnek. Szeretem hallgatni az ő történeteiket is, hiszen bár Bali viszonylag aprócska, hatalmas eltérések lehetnek egyes helyek, városok, régiók között. De ez így van rendjén.

Szóval ha útikönyvet keresel, keress mást. Ha viszont kíváncsi vagy, milyen az, amikor egy magyar lány összebarátkozik a helyiekkel, megtanulja a csibék nyelvét, és próbál nem orra esni a rizsteraszokon, akkor **ülj le egy kávéval (vagy egy mangó dzsússzal), és gyere velem.**

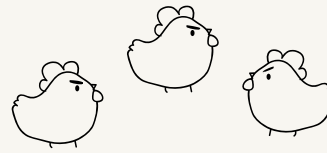

Csibék csörgők ceremoniái

Minden reggel máshogy indul, de az tuti, hogy mire én felkelek, a csibék valami örületes gonoszságot művelnek.

Pontosabban az én csibéim.

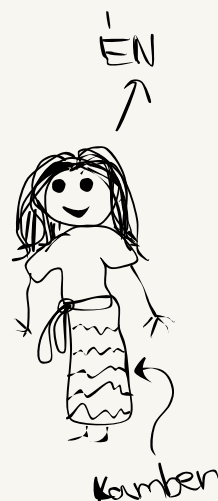
Mondjuk mit is vártam tőlük, először nevelek szárnyas jószágokat, és bár azt sejtettem, hogy labdázni nem tudom őket megtanítani, azért az mindennek a teteje, hogy a házi templomban bandáznak. Ott, ahová még én is kicsit félve, megdorgált gyerek módjára lépek be.

Őszinte leszek, sosem voltam minta hívő. Otthon a vallásos élmény legtöbbször egy hideg pad, gyertyafény, és egy sóhaj, hogy **“vajon meddig tart még a mise?”**

Na ez itt nem így van. Sőt, annyira nem, hogy az sem mindegy, merre fekszem az ágyban, nehogy ezzel is magamra haragítsam az isteneket. Bár szerintem párszor sikerült már, de bízom benne, hogy látják csetledező-botladozó törekvéseim mögött a szándékot.

Például amikor először voltam városi rendezvényen imádkozni. Kezdődött a történet azzal, hogy speciális imádkozós ruha híján a párom néhány, a húga által leselejtezett darabot összegyűjtött, majd nagylelkűen magamra hagyott, hogy nyugodtan öltözzek fel.

Persze az idő legalább annyira szorított, mint az itt napi viseletbe vett "kamben", de végül is közös megegyezéssel arra jutottak, hogy ezt bizony mintha rám öntötték volna.

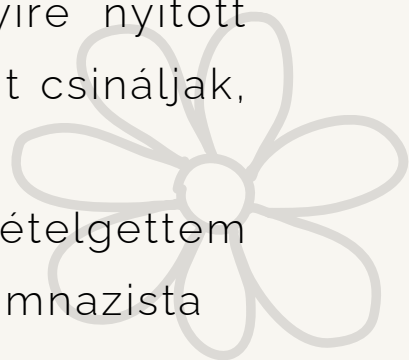
Na jó, akkor irány a templom, de van még egy aprócska bökkenő. Hogyan pattanok fel a szupersztreccses, csilli-villi ruhámban a motorra, amire normál esetben az ember úgy vetül rá, mint bátor cowboy a ló hátára?

Nos, a válasz: hercegnősen, oldalt ülve.

Így utaztam hát én keresztül a fél falut, egy robogó hátulján, keresztbe csavart lábakkal, arra gondolva, ennél már úgysem lehet semmi furább. Dehogynem.

Tudni illik, ezek a ceremóniák pontosan, ritmikusan, egyszerre, csengőszóra történnek. Az itt élőknek nyilván ez igazán rutinból jön, de ott ültem én, egy béna kitekeredett törökülésben, és résnyire nyitott szemmel figyeltem, melyik periódusban mit csináljak, hogy ne nézzenek rám furán.

"Csengő-füstölő-mantra-virág" - ismételtettem magamban, az előttem ülőt sasolva, mint gimnazista

koromban, amikor "véletlenül elfelejtettem" készülni a három héttel korábban bejelentett nagydolgozatra.

Aztán amikor színes virágszirmokkal a fejemen, a párom büszke pillantásaitól duzzadt mellkasommal ott ültem, még csak akkor jött a feketeleves. Egy idős, fehérhajú pap bácsi lépett mellénk, hogy az utolsó áldomást megadja a mellettünk ülőknek, a szintén

betanult, korábban sosem látott mozdulatoktól viszont azonnal émelyegni kezdtem. Minden erőmmel fókuszáltam, hogy gyorsan memorizáljam a dolgot, alig pár másodperc múlva viszont már ott is termett előttünk, elkerekedett szemmel, helyi nyelven sandítva párom felé, hogy "szerinted menni fog neki?" Egy bizonytalan igent követően neki is látott, hogy a szentelt vízzel megáldjon, én pedig gyöngyöző homlokkal igyekeztem követni a lépéseket, melynek eredményeképpen még a körülöttünk lévők is elismerően veregették hátba a barátomat.

És hogy azóta rögzült-e a dolog? Nem. De tapasztaltam már annyit az életben, hogy tudjam, mindig egy okosabb mögé kell ülni, hogy pánik esetén sunyiban még rápillanthass, mielőtt katasztrófába torkollana, amit csinálsz.

Hát, hívőnek még nem mondanám magam.

De túlélőnek? Határozottan.

